

ΕΦΥΛΛΙΖΟΝΤΑΣ ΠΑΛΗΝ ΒΙΒΛΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΠΑΤΑΛΩΝ

Τὰ μαργαριτάρια του Βούκιγγαμ. Τὸ δαχτυλίδι τῆς κ. Ντέ Μπλότ. Διαμαντέσκονη ἀντί στυπέχαρτο !..

Όταν ὁ εὐνοοῦμενος τῶν βασιλέων τῆς Ἀγγλίας Βούκιγγαμ, ἐστάλη ὡς πρεσβευτὴς στὸ Παρίσι, παρουσιάσθη ἐνώπιον τῆς ἀντιβασιλοῦσας Ἄνας τῆς Αὐστριακῆς, φορώντας μιά πολυτελεστάτη ἐνδυμασία κεντημένη με... μαργαριτάρια ! Εἶχε δὲ φροντίσει ἐκ τῶν προτέρων, τὰ μαργαριτάρια αὐτὰ νὰ εἶνε στερεωμένα κατὰ τέτοιο τρόπο, ὥστε σὲ κάθε ὑπόκληση ποὺ ἔκανε ἐνώπιον τῆς βασιλοῦσας ἢ κλωστὲς ποὺ τὰ συγκρατοῦσαν νὰ σπάσουν καὶ νὰ καταρραλοῦν στὸ πάτωμα τῆς αἰθούσας ! Όταν ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι ὁ Βούκιγγαμ, ἡ αἰθούσα τῶν θρόνων εἶχε πλημμυρίσει μαργαριτάρια !.. Καὶ οἱ κυρίες τῆς τιμῆς ἀναγκάσθηκαν νὰ τὰ μαζέψουν ὁμοῦς τους, γιὰ νὰ τοῦ τὰ ἐπιστρέψουν.

Τὴν ἄλλη μέρα, πρᾶγματι, τὸ σπῆτι ὅπου εἶχε καταλῆσει ὁ ἀγγλος πρεσβευτὴς, γέμισε ἀπὸ τὰς κυρίες ποὺ τοῦ εἶχαν ἄντα τὰ μαργαριτάρια του. Ὁ Βούκιγγαμ ὅμως μὲ μεγάλη εὐγένεια καὶ χάρι ἀρνήθηκε νὰ τὰ δεχθῆ καὶ τοὺς τὰ χάρισε ἀντὶ ἄλλου... «σουβενίρ» !

Ὁ πρίγκηπ γιὲ Κοντέ, στὴ νεότητά του ἦταν κ' αὐτὸς ὑπερβολικὰ σπατάλης. Κάποτε, μιά ἀριστοκρατίς μὲ τὴν ὁποία ἦταν τρελλὰ ἐρωτευμένος, ἦ καρία ντὲ Μπλότ, ἔβγαλε νὰ πῆ, ἐνώπιόν του, πὼς θὰ ἤθελε πολὺ νὰ εἶχε τὸ... πορτραῖτο τοῦ καναρινιοῦ τῆς, σὲ μικρογραφία, πάνω σ' ἓνα δαχτυλίδι. Ὁ πρίγκηπ προσεφέρθη τότε νὰ τῆς δωρήσῃ ἓνα τέτοιο δαχτυλίδι. Ἡ καρία ντὲ Μπλότ ἐδέχθη ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι τὸ δαχτυλίδι αὐτὸ θὰ ἦταν ὅσο τὸ δυνατόν πιὸ ἀπλό.

Υποτὸ ἀπὸ λίγες μέρες ὁ πρίγκηπ τῆς ἔστειλε τὸ δαχτυλίδι ποὺ τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ. Τὸ «μοναδικό» του, πρᾶγματι, ἦταν ὅ,τι ἀπλοῦστατον... Μὲ μόνον τὴν διαφοράν ὅτι ἡ μικρογραφία τοῦ καναρινιοῦ, ἀντὶ νὰ σκεπάζεται μὲ κρυστάλλο, σκεπαζόταν μ' ἓνα ...διαμάντι τόσο «λεπτοκομμένο» ποὺ εἶχε γίνεϊ περὶ διαφανές ! Ἡ καρία ντὲ Μπλότ τὸ ἀντέληξε αὐτὸ ἀμέσως. Χωρὶς δὲ νὰ χάσῃ καιρὸ, ἀφήρεσ τὸ διαμάντι καὶ τὸ ἔστειλε πίσω στὸν πρίγκηπα. Τότε ἐθῆνισε καὶ ὁ πρίγκηπ, ἐφοῖσε κἀπὸ τὸ διαμάντι, τὸ ἐπάτησε, κ' ἀφοῦ τὸ μετέβαλε σὲ σκόνη, τὸ μεταχειρίστηκε ἀντὶ... ἀποροφητικῆς σκόνης, σὲ κάποιο γραμμιάτσι γεμάτο παράπονα ποὺ ἔγραψε κ' ἔστειλε στὴ «σκληρά» καὶ «ἀκατάδεχτη» καρία !..

θώνεται, κἀτὶ τὸ ἄγριο, σὰν κανιάς, γύρω του, τὸν ἐρεθίζει, κἀτὶ τὸ θερμὸ καὶ τὸ θερμὸ, σὰν αἷμα, νοιώθει νὰ τὸν βρέχῃ... Κι' ἔπειτα μιά κόκκινη θάλασσα αἵματος, θάλασσα ἀπέραντη ἀπλώνεται γιὰ νὰ πνιγῆ ὁ Σκευὴς μέσα. Θυμᾶται τὸ φρονιὸ ποῦκανε, τὴ φυλακίη, τὴ συμφορὰ, τὸν ξεπεσοῦ του καὶ σοῦζει :

— Κάπελλα κρασί...

Κι' ὅλο ἔρχεται κρασί. Κι' ὅλο ἀχόρταστος, σὰν πατητήρι, τὸ ρουφᾷ. Καὶ πάλι τὰ ἀγριεμένα μάτια του, τὰ ματωμένα μάτια του, μέσα στὸν κόκκινο βυθὸ στυλώνει. Καὶ πάλιν ἕνα-ἓνα τὴς παληὰς του τῆς ζωῆς, ὀράματα περνοῦν, ναυαγία εὐτυχίας, πὸν πέρασε καὶ πάλι... Καὶ σὲ κάθε περασμένης εὐτυχίας σὺντριμμα ποὺ βλέπει ἀναταράσσεται σὺγχωρος καὶ σοῦζει :

— Κρασί, σοῦ εἶπα, ταβερνιάκι !..

Κι' ὅλο ὁ Σκευὴς πίνει-πίνει, σὰν κἀτὶ νὰ θέλῃ νὰ πνίξῃ μέσα του, κἀτὶ ποὺ περισσότερο φροντῶνει. Κ' ἔρχονται ποτήρια ἀτελείωτα. Καὶ τὰ φαντάσματα ὅλο καὶ ζωντανεύουνε στὸ θερμομαμένο καὶ ἀναμμένο ἀπὸ τὸ κρασί κεφάλι του. Τώρα ἀνεμογυρίζουν, σὰν νὰ χορεύουν γύρω του, ἓνα ἀγάνταστο χορὸ. Χοροπαίζου καροῦν, τ' ὀλόγαρο παιδάκι μὲ τὴ κατακόκκινη ποδιά, καὶ τὰ χρυσὰ κομπιπιά τῆς, τὸ ροδαλὸ κορίτσι μὲ τὰ ἄλικα γερᾶνια του, ὁ νηὸς μὲ τὸ κόκκινο ζουνάρι καὶ τὰ σὰν πόθους θερμοκόκκινα φιλιὰ, ἡ ντροπαλὴ νυφοῦλα μπρὸς στὸν παπᾶ, μὲ τὰ βυσσινιά τὰ ἄμια καὶ τὸ ποτήρι τὸ γλυκὸ κρασί, ἡ ροδομάγουλη γυναίκα μὲ τὸ γαρουφαλί χαμόγελο... Χορεύουν γύρω του, ἓνα χορὸ ἔξωφρενικό, ποὺ τὸν ἑλίζει, τὸν θαμπαίνει, τὸν κἀνει νὰ μὴ βλέπῃ, πλέον τίποτε...

Κλονοῦμενος, σὰν ἔλατος ξεριζωμένος, ἐτραβήξε τώρα ἐκεῖ ποὺ τὸν ἔπερε τὸν φαντάσματόν ὁ χορὸς. Ἐμπρὸς οἱ κόκκινοι βρουλόλακες καὶ πίσω ἀγοραμαχώντας ὁ Σκευὴς, ὅλο πῆγαινε. Μὲ θολωμένα τὰ μάτια, σοῦφθηκε, σὰν νὰ τὸν τραβοῦσαν τὰ κόκκινα φαντάσματα, μαζί τους.

Ἐκεῖ, πίσ' ἀπὸ μιά φράχτη, ξυλιασμένο τὸ προῖ, τὸν βοήθαινε διαβάτες προῖνοι.

Ἄλλοι τὸν περιγέλασαν, τὸν βροῖσαν πὼς ἔσκαζε ἀπ' τὸ κρασί. — «Μπεροῦλιακα !» τὸν εἶπαν...

Ἡ περιφρόνησι καὶ ἡ παρεξήγησι τοῦ κόσμου ἀκόμη καὶ στὸν τάφο του τὸν κυνήγησε.

Κανεὶς ὅμως δὲν ἔμαθε ἀπὸ τί ὁ Σκευὴς ὁ Καραπαντοῦλας πέθανε... Κανεὶς δὲν ἔφτασε νὰ καταλάβῃ τῆς καρδιάς του τὸ σπαργαμὸ ποὺ ἐνοῖαιε στὴ θύμησι τῆς περασμένης του εὐτυχίας τὸν σπαργαμὸ ποὺ τὸν θανάτωσε στὸ τέλος ἀλύπητα...

Ἄλλοι ! Δὲν πέθανε ὁ Σκευὴς ἀπὸ τὸ κρασί !

Σταμ. Σταμ.

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ Α΄.

Οἱ βασιλεῖς στὴ Μανωλάδα. Ἡ καρροτσέρη. Ἡ ὑπέσχεσις τοῦ βασιλέως. Ὁ καρροτσέρης περὶ θέλει νὰ βγῆ ἀσπροπρόσωπος. Ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ χωριάτισσα.

Μιά φορὰ ποὺ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸ ἰχθυοτροφεῖο του, στὴ Μανωλάδα, (ἀπόστασις μιάμιση ὥρα ἀπὸ τὸ σιδηροδρομικὸ σταθμὸ) δὲν ἠθέλησε νὰ περμενῆ τὸ ἀμάξι ποὺ θάβροταν ἀπὸ τὰ Λεχαινὰ νὰ τὸν πάρῃ, ἀλλ' ἀνέβηκε στὸ κάρρο μὲ τὸ ὅποιο κυβερνοῦσαν τὰ ψάρια τοῦ ἰχθυοτροφείου.

Ὁ βασιλεὺς μὲ τὸν πρίγκηπα Χριστόφορο ἐκάθισε στὸ πίσω κἀθισμα, καὶ ὁ τότε διάδοχος Κωνσταντῖνος πλάϊ στὸν καρροτσέρη, ὁ ὁποῖος μὴν περμενόντας ποτὲ μιά τέτοια τιμῆ, φάνηκε νὰ στενοχωριέται σὰν νὰ καθότανε σὲ ἀναμμένα κάρβουνα.

Ὁ διάδοχος ὅμως ἄρχισε νὰ τοῦ μιλῆ προσωπειάτα, σὲ λαϊκὸ τόνο, ρωτώντας γιὰ τὰ διάφορα τοπικὰ ζητήματα καὶ ὁ καρροτσέρης ξαναβρήκε τὴν ψυχραιμία του. Ἀπαντοῦσε δὲ στὸν ἕψηλό συνομιλητὴ του μὲ πολὺ θάρρος καὶ μὲ τὸ χαρακτηριστικὸ «μωραῖτιζο ἀλάτι». Στὸ μεταξύ, τὸ κάρρο ἐπῆγαινε ἀργὰ καὶ ὁ διάδοχος εἶπε στὸν καρροτσέρη, διαζόπων τὴ συνομιλία :

— Τὶ εὐχὴ Θεοῦ, καίμνε ! Ἐστὶ πού πάμε, δὲν θὰ φθάσωμε ποτέ ! Βάρα λιγάκι !

Ὁ καρροτσέρης ἔκανε νεῖμα ἀρνητικὸ, δείχνοντας μὲ ἐλαφρὰ κίνηση τῆς κεφαλῆς τὸ βασιλεῖα. Ὁ διάδοχος ἐπέμενε μὰ ὁ καρροτσέρης ἐξακολουθοῦσε ν' ἀρνεῖται. Ὁ βασιλεὺς ἀντιλήφθη ὅτι ὁ καρροτσέρης θρόνιτανε, καὶ μὲ τὴν ἡχηρή φωνή του τὸν ερώτησε :

— Τὶ σοῦ λέει ὁ διάδοχος καὶ τοῦ λές ὅχι ;

— Μοῦ λέει, Μεγαλειότατε, νὰ τρέξω τὸ κάρρο γρήγορα !

— Κάμε του λοιπὸν τὸ κατήρι ! Διάδοχος εἶν' αὐτός !

Τὸ χωρινοῦτσι τοῦ καρροτσέρη ἐξορτάλιζε τότε στὸν ἄερα καὶ ὁ βασιλεὺς μὲ τὰ πειρηκτόπουλα ἐτραντάχτηκαν ἀρκετὴ ὥρα ἀνάμεσα στὰ ὀργώματα τῶν χωραϊῶν. Όταν τὸ κάρρο περνοῦσε ἀπὸ τὸ Κουνοπέλι, ὁ βασιλεὺς ἐφώνησε εἴθεμα στὸν καρροτσέρη : — «Ἐ, πατριώτη, δὲ μοῦ λέει, γάνεις λουτρά καμιά φορά ἐδῶ στὴ θάλασσα ;» — Ὁδ, βασιλεῖα μου, λουτρά κἀνο ὅλο τὸ χρόνον ἐξωτρωικά καὶ ἐσωτρωικά !..» — «Ἀη-λαδὴ !» — «Μὰ ποῦ δὲν ὑπάρχει δρόμος, βασιλεῖα μου, νουβαλόω τὰ ψάρια στὸ σταθμὸ μπαίνοντας ἀπὸ νερὸ ὡς τὸ ζουνάρι διὸ φορεῖς τὴν ἡμέρα. Καὶ ἄμα φτάσω στὸ χωριό, κἀνω τὰ ἔσσω τερῆζα ἰ λουτρά γιὰ νὰ γῆν πουνητάσω, τραβήνωτες εἰκοσι — τριάντα οἴζα !» — «Τριάντα οἴζα κἀνε βοράδι ! Ἄ ! δὲν γάνεις καθόλου καλὰ !.. Ἄς εἶνε, ἐγὼ θὰ σοῦ φτειάσω τὸ δρόμο καὶ σὺ νὰ κόνησ τὰ ἐσωτρωικά λουτρά.»

Στὸ ἰχθυοτροφεῖο εἶχαν μάρτυρι πολλοὶ χωρικοὶ καὶ γυναικόπαιδα, μὲ ὅλους δὲ ὁ βασιλεὺς μίλησε οἰκειότατα. Οἱ πρίγκηπες, ζῶηροι καὶ εὐθῆμοι, ἐπάρωσαν μόνου τους μὲ μικρὸς ἀπόχες ἀπὸ τὶς καλαμωτὲς ψάρια, τὰ ὁποία ἐπῆσαν μαζί τους στὸ πτήμα. Κατὰ τὸ γυρισμὸ στὴν Μανωλάδα, ἐνῶ ὁ βασιλεὺς ἀπὸ τὸ βαγόνι ἀποχωριετοῦσε μὲ φιλικὸ κίνημα τοῦ χερσίου τοὺς χωρικοὺς, ἀνάμεσα στὶς ζητωκραυγὰς ποὺ τὸν κατεῖδοναν κυριολεκτοῦσε δυνατώτερη μιά στενορεια κραυγὴ : — «Μεγαλειότατε !! Μεγαλειότατε !..». Ὁ βασιλεὺς γύρισε πρὸς τὴ φωνὴ καὶ εἶδε σὲ ἀπόστασι τὸν καρροτσέρη, ὁ ὁποῖος, ἔχοντας τὸ δαχτυλίδι τοῦ δεξιοῦ χερσίου στὸν κρόταφο, τοῦ ἔγνεψε μουσζλιώνοντας τὸ μᾶτι, σὰν νὰ ἠθελε εἶται νὰ τοῦ ὑπενθυμίσῃ κάποια ὑπόσχεσι. — «Τὶ θέλεις ;» τοῦ ἐφώνησε ὁ βασιλεὺς. Ἄλλ' ἔκεινος ἐπανελάβαινε τὴν παντομίμα.

Τὸ τραῖνο στὸ μεταξύ ἄρχισε νὰ προχωρῆ ἀγὰ — σιγά, καὶ ὁ βασιλεὺς σιζιβνοντας ἀπὸ τὸ παρόθυρο ρώτησε γιὰ τρίτη φορὰ ἀύστηρά τὸ χωριό : — «Λέγε μου λοιπὸν, τί θέλεις ;» Ὁ καρροτσέρης ἀπεπίστησε πᾶ ἀπὸ τὴν παντομίμα του καὶ ἄρχισε νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ τραῖνο ποὺ ἔφευγε χειρονομώντας καὶ φωνάζοντας :

— Τὸ νοῦ σου, Μεγαλειότατε, νὰ μὲ βγάλης ἀσπροπρόσωπο !..

Καὶ ὁ βασιλεὺς γελώντας ἔδωσε καὶ νέα ὑπόσχεσι, ἐνῶ τὸ τραῖνο ἀπομακρυνότανε.

Κάποτε ποὺ ὁ βασιλεὺς Γεώργιος ἐπέστρεψε ἀπὸ τὸ Αἴξ-λέ-Μπαιν στὸ Παρίσι, σ' ἓνα σταθμὸ ἔστειλε τους ἀνθρώπους τῆς συνοδείας του νὰ τοῦ ἀγοράσουν ἐφημερίδας καὶ εἶβαινε μόνος. Τὴν ὥρα ἐκεῖνη ἓνα ἄλλο τραῖνο κατέφθαινε.

Ἐξάφνα μιά χωρική ἀπὸ ἓνα βαγόνι τῆς τρίτης θέσεως τοῦ ἐφώνησε :

— Κύριε, ἔλα νὰ μοῦ ἀνοίξης τὴν πόρτα. Αὐτὴ ἡ παληόπορτα δὲν ἀνοίγει, καὶ πρέπει νὰ βγῶ ἀπὸ ἐδῶ γιὰ ν' ἀλλάξω τραῖνο ! Τρέχα κύριε !

Ὁ βασιλεὺς ἔτρεξε κ' ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ βαγονιοῦ. Ἡ χωρική τοῦ εἶπε πάλι :

— Βάστα τώρα αὐτὸ τὸ μπλόγο καὶ τὸ καλάθι μου, νὰ κατεβῶ. Βοήθησέ με, κύριε !

Ἦταν μιά παχουλὴ χωρική, μὲ ροδοκόκκινα μάγουλα, μὲ τὴ γραφικὴ στολή του τόπου τῆς, ὁμορφῆ. Καθὼς ἔκανε νὰ κατεβῆ, γλύστρησε καὶ βρέθηκε μέσα στὴν ἀγκυλιά τοῦ Γεωργίου. Ἐβείνη τὴ στιγμή κατέφθασαν καὶ οἱ ἄλλοι τραῖνα καὶ εἶδαν τὸ βασιλεῖα τῆς Ἑλλάδος νὰ κρατῆ στὴν ἀγκυλιά του μιά Γαλλίδα χωρική, ἡ ὁποία ἑλισμένη ζητοῦσε συγγνώμη καὶ ἔφευγε γρήγορα-γρήγορα.